

ת"ד 13910/09 - עליזה ברסי, מבקשת נגד מ.י. ענף תנועה ת"א, משיבה

בימ"ש שלום לתעבורה בת"א

ת"ד 13910-09

בפני **מבקשת** **מ.י. ענף תנועה ת"א**
כב' השופט ישראל ויטלסון, שופט בכיר
עליזה ברסי
ע"י ב"כ עו"ד דורון ויגלר

נגד

משיבה **מ.י. ענף תנועה ת"א**

החלטה

החלטה בבקשת ביטול פסק דין שניתן בהעדר

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בשנת 2010.

המבקשת נשפטה בהעדרה, בתאריך 27.01.2010 בפני כב' השופט איזקסון מביהמ"ש לתעבורה בתל אביב.

זאת לדעת, לטעמי, בבקשה לביטול פסק דין-מעיקרו, הרי שבית משפט זה אינו ערכאת הערעור על פסקי דין שנתנו שופטים אחרים, לפני שנים רבות, בבית משפט שבאותה אינסטנציה. די היה בכך כדי לדחות הבקשה.

למעלה מהצורך, ומבלי להתעלם מהוראת סעיף 130(ח) לחסד"פ, להלן עמדתי לגופו של עניין.

על פי כתב האישום, נהגה המבקשת ברכב, בצומת הרחובות בר סימן טוב - דוד רמז, בעיר יהוד. בכונן נסיעת המבקשת היה מוצב תמרור עצור. המבקשת נהגה בקלות ראש, לא נתנה תשומת לב לדרך, נכנסה לצומת בפניה שמאלה, ולא נתנה זכות קדימה לאופנוע אשר נסע בדרך הצולבת. כלי הרכב התנגשו. כאמור המבקשת הורשעה באי מתן זכות קדימה לאופנוע ע"פ הוראת תמרור ב-37 (302) המוצב בכיוון נסיעתה, ובנהיגה בקלות ראש.

המבקשת הורשעה בעבירות המיוחסות לה ונגזרו עליה העונשים הבאים:

1. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של - 200 ימים.

2. פסילה על תנאי לתקופה של שלושה חודשים, למשך שלוש שנים.

3. תשלום קנס בסל 1,800 ₪, בשלושה תשלומים החל מ- 27.02.2010.

לאחר שעיינתי במסמכים שהוגשו על ידי בא כוח המבקשת, ובתגובת המשיבה, החלטתי לדון בבקשה בנוכחות הצדדים .

1. אין מחלוקת כי הנאשמת זומנה כדן, ראה ל"הזמנה לנאשם" שהודפסה בתאריך 21.12.09, ונשלחה לכתובת הנכונה של המבקשת עד עצם היום הזה. בדואר רשום (בן חיים בן חיל 1 -תל אביב) בהזמנה מצוינים אישור מסירה שמספרו 020-17837655-80 , תמצית עובדות כתב האישום, מועד ומקום הדיון.

2. בפסק הדין מתאריך 27.01.10 , קבע כב' השופט איזקסון , בהחלטתו **כי "הנאשמת הזמנה לדיון כדן"**. (כאמור- טענה על קביעה פוזיטיבית נחרצת זו מקומה בערכאת הערעור, בערעור שחייב להיות מוגש תוך 45 ימים ממועד גזר הדין, ולא בסמכותי, באותה ערכאה, לבטלה לאחר שנים רבות).

3. התובע הגיש אישור על המצאת הזמנה שכותרתו "הזמנה לנאשם", לנאשמת. (ראה העתק בתיק בית המשפט). הנאשמת לא התייצבה לא השיבה בכתב לכתב האישום, ונשפטה כאמור.

4. אין מחלוקת כי **המבקשת ידעה כי נשפטה בהעדר**, הראיה לכך, כבר בתאריך , **27.04.10** . פנתה המבקשת לביהמ"ש בכתב, בבקשה לביטול תוספת הפיגורים. בתאריך 28.04.2014 החליט ביהמ"ש להיעתר לבקשתה וביטל את תוספת הפיגורים בתנאי שהקנס ישולם בשלושה תשלומים, כשהתשלום הראשון ישולם בתוך 90 יום. אמור מעתה, הנאשמת יודעת כי יש וקיים פסק דין בעניינה .

5. אין חולק כי המבקשת צייתה להוראת בית המשפט בהמשך לפסק הדין ושילמה הקנס כפי שקבע בית המשפט ביום 28.4.10 .

6. עתה, מעלה ב"כ של המבקשת טענות רבות באשר לחוקיות הכרעת הדין שנתנה בהעדרה, ולפי טעמו, כל ההליך היה לא חוקי ומכאן בטל מעיקרו.

7. אני לא מקבל את עמדתו זו של ב"כ המבקשת. טענה זו, יפה ככל שתהא, אמורה להיות מוצגת במועד בו נודע למבקשת על פסק הדין, בשנת 2010, ותוך 30 יום מיום משנדע לה על פסק הדין אשר במסגרת ידיעה זו בקשה וקיבלה הקלה בקנס. או בתוצאה של ערעור על פסק הדין תוך 45 ימים. אפילו הנאשמת טוענת ב-2010 כי לא קבלה "זימון למשפט", הרי בעצם בקשתה לשלם הקנס, אתה למד כי היא מחויבת בקיומו, לפחות באשר לנקודת הזמן לתחילת הליכי הערעור עליו.

8. זאת לדעת, כאשר הייתה ידיעה על תוצאות ההליך המשפטי וגזר הדין, הרי שסעיף 130 (ח) לחסד"פ מאפשר לביהמ"ש ע"פ בקשת הנידון, לבטל את הדיון לרבות הכרעת דין, אם ניתן בהעדרו.

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדר, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין, בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין".

לא כך הם פני הדברים במקרה דנן. גם אם חישוב התקופה לא יחל מיום מתן פסק הדין היינו מ- 27.01.10 אלא מיום שליחת הפקס ע"י המבקשת לבית המשפט, מתאריך- 27.04.2010, נראה על פניו כי חלפו להם

30 הימים המותרים להגשת בקשה, מיום זה. בנוסף, אין חולק כי לא ניתנה הסכמה להגשת בקשה באיחור של ארבע שנים תמימות על ידי בא כוח המשיבה.

9. כאמור, המבקשת לא הציגה כל הסבר מניח את הדעת מלבד עצימת עיניים מגמתית, שאין לתת לה יד, מדוע זה המתנה 4 - שנים תמימות להגשת הבקשה נשוא הדיון כאן. לגוף הבקשה, המבקשת לא התייצבה לדיון מטעמים השמורים עמה, הבקשה הוגשה בשיהוי קיצוני ולא מוסבר.

רע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל**, תק-על 2003(3), 2077, 2079 (2003) נפסק על ידי בית משפט עליון כ:-

" בהקשר זה, מוכרת התופעה הנפסדת של נאשמים הבוחרים במודע להעדר ממשפטם כטקטיקה מכוונת אשר תכליתה לאפשר להם לבקש את ביטול פסק הדין באותם מקרים בהם גזר הדין המושת עליהם אינו נראה להם. אילוצו של בית המשפט לזמן לדיון את כל המבקשים ביטול פסק דין, גם כאשר ברור כי פסק הדין בעניינם ניתן כדין, ואין כל הצדקה לבטלו, תפגום באופן משמעותי בתכלית של ייעול הליכים בעבירות קלות ותחזק את התמריץ השלילי של השתמטות מהופעה במשפט ממניעים טקטיים-ספקולטיביים."

10. עולה כי המבקשת ידעה גם ידעה, אודות קיומו של פסק הדין אשר לו היא צייתה באופן חלקי בלבד, לפי שהתאים לה, ולא כפי שנטען מהבקשה. באשר לתקדימים אליהם מפנה המבקשת, אין הדברים דומים, שכן שם לא פנו המבקשים במועדים רלוונטיים להגשת בקשות, ורק לאחר שנים רבות לאחר שצייתו לחלקים מפסק הדין, טענו לראשונה כי לא ידעו כלל על קיומו של פסק הדין, כמו במקרה כאן. ועוד לעניין תקדים דומה, שם הנאשם ידע כי עומד ותלוי פסק דין, הגיש בקשות שונות במועד רלוונטי ורק לאחר שנים הגיש בקשה לביטול פסק הדין כולו, ראה:

עפ"ת (ת"א) 1532-09-13 ראיד צאלח נ' מדינת ישראל מיום 14.11.13.

"בנסיבות אלה, גם אם היה ממש בטענת ב"כ המערער, כי נגרם עיוות דין, ללא ספק עקרון סופיות הדין ידו על העליונה, אחרת אנה אנו באים בסיטואציות כאלה."

11. באשר לטענת המבקשת לעניין- " מניעת עיוות דין" - לפי בקשתי, קבלתי את חומרי החקירה שבתיק המשטרה. לא השתכנעתי כי נגרם עיוות דין למבקשת מעצם הרשעתה בדין. זאת לדעת בכיוון נסיעתה היה מוצב תמרור "עצור", היא נכנסה אל הצומת המואר והתנגשה ברכב קטנוע בגוף הצומת, כאשר המעורב נסע בדרך הצולבת. רק לאחר כחצי שנה ממועד התאונה טענה המבקשת לראשונה, כי האור הראשי אצל האופנוע לא דלק, לא מצאתי כי בטענה זו בלבד, היה כדי לשחררה מאחריות מוחלטת לתאונה. הבנתי מהצדדים כי הוצע למבקשת במעמד הדיון כאן, בהסכמת התביעה, להקל במידת מה מעונש הפסילה בפועל, המבקשת סירבה. כאשר כאלה הם פני הדברים, עקרון סופיות הדין גובר, ולא

השתכנעתי כי נגרם עיוות דין המחייב פסילת גזר דין שניתן לפני שנים רבות.

מכל העולה עד כאן, הבקשה לביטול פסק דין נדחתה על ידי.

ניתנה היום, י"ג תשרי תשע"ה, 07 אוקטובר 2014, בהעדר הצדדים.